

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Ava Blanche

JOCUL
MĂȘTILOR

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2021

CUPRINS

PROLOG	· 9
UN NOU ÎNCEPUT	· 11
BĂIATUL DIN AUTOBUZ	· 16
FANTOME DIN TRECUT	· 26
O NOUĂ AFACERE	· 46
JOCUL MĂȘTILOR	· 53
FOCUL DE TABĂRĂ	· 71
PRIETENI	· 89
ÎMPREJURĂRI NEAȘTEPTATE	· 110
CARPE DIEM	· 136
ANNE BOLEYN	· 142
SOARE ȘI FURTUNĂ	· 157
SLĂBICIUNI	· 177
GELOZII	· 193
CU CĂRȚILE PE FAȚĂ	· 212
VALS SPART	· 222
SCHIMBARE DE PEISAJ	· 237

AÇORDURI ÎN NOAPTE · 261

JENNIFER · 276

ȚINIMI FRÂNTE · 290

HARRY · 305

UN AN NOU „FERICIT” · 316

ÎNTUNERICUL DE LA CAPĂTUL

TUNELULUI · 340

CÂND MĂȘTILE CAD · 362

EPILOG · 387

SFÂRȘIT · 408

MULȚUMIRI · 409

PROLOG

— Stimați pasageri, vă rugăm să vă cuplați centurile de siguranță. În scurt timp vom începe manevrele de aterizare pe aeroportul din Shertonville. Ora locală este opt și treizeci și două de minute, iar temperatura este de 15 grade Celsius, respectiv 59 de grade Fahrenheit. Vă mulțumim că ați apelat la serviciile noastre și vă dorim o seară plăcută.

Cu capul sprijinit de geamul rece, privesc cum peticul de pământ din care oceanul pare să muște se mărește treptat, lăsând la iveală câteva creste de munți ascuțite și văi luminate de milioane de steluțe strălucitoare. Shertonville își arată fără sfială rețelele de lumini ce se întind până în buza mării, ca niște pânze de păianjen fosforescente. Văzându-l sclipind în umbra nopții, îmi dă o senzație de căldură, în ciuda celor numai cincisprezece grade pe care comandantul de zbor le-a anunțat. Nadia spusese că aici mă voi putea simți liberă, voi putea alege cine vreau să fiu, fără ca umbrele trecutului să mă mai tragă în jos și să mă înghită. Însă nu știu – și cred că nici ea – ce presupune, de fapt, conceptul de libertate. Acum e șansa mea să aflu, să îl simt și să îi dau o definiție.

La câteva minute după ce pilotul a anunțat aterizarea, simt cum roțile avionului lovesc solul. După alte câteva momente, ne oprim din mișcare și o senzație stranie mă acaparează. Aud sunetul ascuțit al scărilor când sunt atașate aeronavei, primul punct de legătură cu Sheratonville. Pasagerii se îmbulzesc grăbiți spre cele patru ieșiri. Aștept să se elibereze culoarele, apoi ies și urmăresc semnalele care mă ghidează spre ridicarea bagajelor. Străbat zona de duty-free supraaglomerată cu mai puțin curaj decât o străbătusem în Brackley, înainte de îmbarcare. Ușile glisante care dau înspre sala de așteptare se deschid și se închid de câte ori iese câte un pasager. În secundele în care stau deschise, pot zări mulțimea așteptându-și entuziasmată părinții, iubiții, prietenii. Mă opresc la câțiva metri înaintea ușilor și trag adânc aer în piept. Știu că de partea cealaltă nu este nimeni care să mă aștepte pe mine și este pentru prima dată astăzi când realizez cât sunt de singură.

UN NOU ÎNCEPUT

Așternuturile calde și sunetul monoton al ploii care lovește geamul încearcă să mă convingă să nu mă ridic din pat astăzi, însă e luni, e prima mea zi în Shertonville și e prima zi de facultate. Mi-am petrecut ultimele săptămâni selectând cursuri și căutând cele mai interesante ateliere de creație. Nadia s-ar înfuria să afle că am întârziat dintr-un motiv atât de absurd.

Înlătur pătura de pe mine și mă ridic din pat, regretând imediat gestul. În primul rând, este mai frig în cameră decât anticipasem. În al doilea rând, picioarele încă-mi sunt ușor amorțite după drumul de ieri și abia îmi susțin greutatea. Mă îndrept spre baie, unde imaginea din oglindă mă surprinde. Cu degetele încleștate pe marginea chiuvetei, îmi privesc fața palidă și părul zburlit în toate direcțiile. Mă întreb ce i-ar spune imaginea mea unui străin despre mine. Vor putea ochii mei să ascundă toate secretele? Va putea inima să le îngroape definitiv? Îmi întipăresc un zâmbet curajos pe față, pe care am început să îl exersez în oglindă în fiecare dimineață, ca pe un ritual personal înainte de a-mi începe ziua. Poate într-o zi se va simți ca o parte din minte și nu ca o mască grea.

Camera de cămin e destul de mare și are baie proprie. Încă nu îmi cunosc colega de cameră, dar așternuturile negre cu roz aprins de pe patul său, împreună cu pătura pufoasă cu ursuleți panda și balonul negru cu heliu ce reprezintă un personaj din anime-urile japoneze, mă ajută să-mi fac o idee. Îmi conturez în minte portretul unei fete cu părul lung și ras pe o parte, colorat în roz, și câteva piercing-uri în sprânceană, nas și buză. Adică exact opusul meu. Nu știu dacă ne vom înțelege.

Când ies în curtea căminului, vântul rece și umed îmi lovește fața și mă lasă fără aer. Aleg totuși să merg pe jos. Probabil că ar dura mai mult așteptarea autobuzului decât drumul până la facultate. Din fericire, nu mai plouă, dar apropierea de ocean face aerul greu de respirat. Îmi simt fața umedă, iar părul aproape că devine lipicios.

Universitatea, o clădire mare și impunătoare, e probabil cea mai interesantă din oraș. Porțile imense de lemn mă fac să mă simt și mai mică decât sunt deja. Holurile sunt lungi și întunecoase, cu arcade în stil grecesc, iar puținele ferestre sunt cu vitralii. Am ajuns fie prea târziu, fie prea devreme, căci sunt aproape singură. Merg până în capătul holului și descopăr cea mai frumoasă curte interioară pe care am văzut-o vreodată. Arcade impunătoare sunt dispuse simetric, încadrând curtea pătrată și plină de vegetație. În mijloc descopăr un mic bazin cu câteva frunze de nufăr și pești mici roșii care se ascund pe sub ele și ridică gura din când în când, așteptând probabil să primească mâncare. Decid să nu mai întârzi și mă îndrept grăbită către secretariatul facultății.

Înaintând spre ghișeu, mă aștept să mă întâmpine o doamnă în vârstă, plictisită, care să-mi reproșeze că am întârziat și să-mi amintească ce generație productivă a

fost generația ei și cât de iresponsabili și dezinteresați suntem noi. Însă de partea cealaltă a geamului este un băiat, aproape la fel de tânăr ca mine, care îmi zâmbește încurajator și îmi cere numele.

— Davis. Kayla Davis. Îmi cer scuze pentru întârziere. Am ajuns noaptea trecută în oraș, mă scuz stângaci.

— Bine ai venit! Nu este nicio problemă, cursurile încep abia mâine.

Băiatul de la ghișeu, Ian, cu un nume de familie ciudat pe care nu-l pot citi pe ecuson, îmi înmânează un teanc de hârtii și formulare pe care trebuie să le completez și semnez. Sunt sigură că ar fi trebuit să fiu aici încă de săptămâna trecută și că Ian este doar drăguț cu mine. Însă nu e ca și cum aș fi avut de ales, pentru că biletul de avion pentru săptămâna trecută depășea cu mult bugetul meu.

— Mulțumesc! spune el după ce îmi returnez documentele. Bursierii străini sunt chemați cu două săptămâni mai devreme, pentru a-și alege cursurile și a se acomoda, explică, citindu-mi parcă gândurile. Aici ai toate detaliile de care ai nevoie pentru început: o hartă a orașului, un ghid de conversație care văd că nu îți va folosi – obișnuim să le dăm tuturor studenților străini –, orarul tău și un pliant cu numerele noastre de telefon și paginile de internet ale facultăților. De asemenea, ai și un plic cu contul tău și parola pentru platforma Moodle, adaugă el, apoi îmi întinde o mapă mare, cartonată și portocalie, cu sigla universității pe ea.

Aș fi vrut să mai pierd un pic vremea prin universitate, acum, când nu este încă îmulzeala care prevăd că va fi începând de mâine. Însă pare prea deprimant și am nevoie să văd și împrejurmile și să fac câteva cumpărături.

Orașul îmbină într-un mod extrem de plăcut stilul vechi și gotic cu elementele moderne. Nu sunt foarte multe magazine, iar centrele comerciale se află la marginea orașului. Zăresc o librărie de tip anticariat foarte frumos amenajată, o brioșerie, câteva cafenele și două-trei magazine cu haine, însă prețurile sunt mult mai mari decât mă așteptam. Colind străzile Sherntonville-ului până când soarele se topește în raze vineții și se ascunde după clădiri. Ajung înapoi în cameră tocmai când întunericul nopții începe să absoarbă orașul. Încercând să deschii ușa camerei, constat că este deja deschisă și mă cuprinde un fior de panică, gândindu-mă că am uitat s-o încui.

Deschid ușa sfios și din partea cealaltă a camerei mă întâmpină o ființă mică, scundă și firavă, cu pielea foarte albă și părul vopsit roșcat.

— Hei! Sunt Alice. Bine ai venit în Sherntonville! spune ea entuziasmată.

Privirea mea aproape șocată produce o schimbare bruscă a stării ei de spirit și pot să-i citesc o urmă de panică pe chip.

— Bună! îi zic zâmbind. Scuze, în mintea mea erai mult mai impunătoare, aveai părul roz și ras pe o parte, mă justific eu, dar realizez abia apoi că am început cu stângul.

Alice ridică dintr-o sprânceană și după câteva secunde pufnește în râs.

— Nici tu nu ești ceea ce mă așteptam, răspunde ea cu o figură nostimă.

— E de rău? o întreb.

Chiar îmi doream să fim prietene, sper că nu i-am părut o ciudată.

— Nicidecum. Dar tu? Ești dezamăgită?

— Nu! Eu sunt Kayla din Brackley, răspund dintr-o suflare.

— Îmi pare bine să te cunosc, Kayla din Brackley, spune Alice amuzată în timp ce îmi strânge mâna.

Alice îmi face rezumatul biografiei ei în mai puțin de zece minute și pare dornică să ne împrietenim. Studiază Criminologia și este în al doilea an de facultate. Iubește Shertonville, dar urăște faptul că iubitul său a ales să studieze la o universitate din celălalt capăt al țării. Are un frate mai mare, iar părinții săi locuiesc în alt oraș, la vreo 200 de kilometri de noi.

— Și tu? Ce îmi spui despre tine? întrebă nerăbdătoare.

Mă temusem de întrebarea asta încă dinainte să o cunosc. Shertonville e un nou început pentru mine, aș putea să îmi construiesc un trecut fictiv tipic, însă îmi e prea greu să o mint.

— Studiez Limbi și Literaturi Străine și sunt studentă în primul an. Am obținut o bursă de studiu, asta-i principalul motiv pentru care am venit aici.

Sper să nu mai întrebe altceva. Mă simt mai comod când vorbim despre ea.

— Super! Și mie îmi place literatura. Am o mulțime de cărți. Dacă vrei, pot să ți le împrumut, se oferă ea nerăbdătoare.

— Mi-ar face plăcere, îi răspund cu sinceritate.

— Și? Ai frați sau surori? Ai lăsat vreun iubit în Brackley să sufere după tine? întrebă ea pe ton glumeț.

— Nu, sunt doar eu, răspund simplu și încerc să îi zâmbesc cald, deși sunt copleșită de vinovăție.

Nu mă simt încă pregătită să mărturisesc mai mult, deși răspunsul înglobează aproape toată existența mea de până acum, chiar dacă o parte din mine refuză să recunoască. Sunt doar eu. Am rămas doar cu Nadia, dar ea e la câteva mii de kilometri depărtare.

BĂIATUL DIN AUTOBUZ

Viața noastră nu e decât o reflectare a deciziilor pe care le luăm în fiecare secundă. De câte ori încerc să înțeleg ce anume m-a adus până unde mă aflu acum, mă rătăcesc în detalii și intersecții de alegeri și nu mă pot hotărî ce aș păstra și ce aș schimba, dacă aș putea da timpul înapoi. Îmi amintesc de poemul lui Robert Frost, „The Road Not Taken”, și mă întreb ce-ar fi fost dacă... Dacă nu aș fi mers la petrecerea de Crăciun, dacă Nadia nu ar fi fost plecată în noaptea aia, dacă tata ar fi avut încredere în mine, dacă... nu m-aș fi urcat în autobuzul de pe linia trei.

A doua noapte în campus crezusem că va fi mult mai plictisitoare, știind că nu voi mai fi la fel de obosită cum fusesem după drum și după modificarea fusului orar, însă tăcerea chinuitoare din noaptea trecută nu semăna deloc cu zumzetul aproape enervant de acum. Studenții au început să se întoarcă din vacanță, am auzit câteva fete chicotind bucuroase pe hol atunci când s-au revăzut

și mi-am adus imediat aminte de Nadia. Încă nu am sunat-o, dar știu că nu se va supăra pe mine. Deschid cu sfială clapeta telefonului și tastez numărul ei. Nu am niciun număr salvat în agendă. Numărul Nadiei îl știu pe de rost și nu am nevoie de alte numere deocamdată.

— Hei, încep sfios atunci când îmi rostește numele.

— Bună! Ce tot faci? Toată ziua am încercat să dau de tine. Așa tare te-a captivat Shertonville, că ai uitat de mine? spune ea dintr-o suflare, cu voioșie, dar pot să simt o doză de îngrijorare.

— Nu, ce tot spui? Aseară am fost foarte obosită, iar check-in-ul la cămin a durat enorm. Doamnele de la recepție au fost total surprinse de sosirea mea, deși le-am scris cu o săptămână înainte, și s-au învinovățit reciproc, uitând de mine, care așteptam pe hol cu valizele de minute bune. Când în sfârșit am ajuns în cameră, eram prea obosită să mai fac altceva, așa că am adormit imediat. De dimineață am fost să mă înscriu, dar cursurile încep abia mâine, așa că am profitat de după-amiază să vizitez orașul.

Rezumatul ultimelor ore sună mai degrabă ca o scuză sfioasă adresată profesorului după ce întârzi la prima oră. Îmi trec mâna prin păr, însă degetele răsfirate rămân blocate în ghemotoacele încălcite. Umiditatea din Shertonville se anunță ostilă pentru mine.

— Știi că glumeam, da? râde degajat Nadia, iar eu mă întind pe pat cu spatele sprijinit de perete. Probabil că ești în extaz acum, liberă în sfârșit să faci ce vrei. Cum este colega ta de cameră? Sper că nu e vreo tocilară plicticoasă, ajunge una într-o cameră.

— Nu știu ce să zic, abia astăzi ne-am cunoscut și acum a plecat să se întâlnească cu niște prietene. Dar nu pare vreo tocilară, așa cum crezi tu. Și nici eu nu sunt chiar așa de tocilară, râd.

Respect pentru oameni și cărți

— Bine, bine. Și? Cum a fost prima impresie?

— Nu știi, o să dureze până o să mă acomodez, cred. Sper că am ales cursurile potrivite.

Pentru un moment, gândul că nu mă voi acomoda chiar prinde contur, ca un demon mic și negru ce râde malefic în adâncul conștiinței mele.

— Glumești? Sigur că ai ales cursurile potrivite! Literatură britanică, Creație literară, Estetică și Cultură și Civilizație Spaniolă și Hispanoamericană, începe Nadia să recite ca dintr-o poezie. Practic, încorporează întreaga ta listă de preferințe. Nu se poate să nu îți placă! Și fac pariu că o să ai niște profi super!

— Mda, asta sper și eu, mărturisesc cu mai puțină convingere decât săptămâna trecută când alegeam cursurile cu Nadia; părea totul mai interesant de la laptop-ul așezat pe patul cu lenjerie mov, de care credeam că nu îmi va fi dor niciodată.

— Bine, atunci, aștept detalii cât mai curând. Sună-mă de câte ori simți nevoia și ai grijă de tine!

— Biiine, o să încerc să fiu cuminte, mă pisicesc eu.

— Eh, nu chiar foarte cuminte, că nu te-ai dus la mânăstire.

— Salut-o pe Olivia din partea mea.

Olivia Ralph, mama adoptivă a Nadiei, a adoptat-o la două zile după ce prietena mea a împlinit 12 ani și cu un an înainte să plec și eu din *Sfânta Elisabeta*. Fata cu părul castaniu strălucitor și ochii mari, albaștri, care m-a sprijinit în cele mai grele momente din viața mea, îmi e ca o soră de când am învățat să merg în picioare.

Îmi iau la revedere de la Nadia și încep să-mi aranjez puținele haine pe rafturile șifonierului meu. Găsesc la fundul valizei un obiect dreptunghiular, atent împachetat, și îmi dau imediat seama că este o carte. Încerc să

desprind ușor folia bleu cu ursuleți (nu știu ce o fi fost în capul Nadiei să aleagă modelul ăsta), dar nerăbdarea devine insuportabilă și trag de hârtia colorată, dezvăluind titlul volumului. Sub folia urâtă se ascunde cel mai frumos exemplar de colecție al romanului „Mândrie și prejudecată” pe care am pus mâna vreodată. Cartea imită perfect stilul vechi, dar este complet nouă și are un miros specific de carte proaspăt scoasă de sub tipar. Are copertile moi, groase și maronii, și un semn de carte auriu strălucitor ce mă surprinde că nu este așezat la începutul cărții. Deschid cartea unde îmi indică semnul și văd o frază subliniată finuț cu creionul: *„Gândește-te la trecut numai în măsura în care amintirea lui îți aduce bucurie”*. Nadia e combinația perfectă între Jane și Elizabeth. Este ca o soră pentru mine, caldă și iubitoare, întotdeauna gata să mă sprijine, exact ca Jane, însă are ceva și din îndârjirea și modul de a se impune al lui Elizabeth. Mă întorc la prima pagină a cărții și descopăr cuvintele scrise dezordonat de Nadia: *În zilele în care te simți singură, visează la domnul Darcy, iar dacă ticălosul te rănește, adu-ți aminte că o să ai întotdeauna o soră cu un umăr rezervat special pentru lacrimile tale.*

Înghit cu greu nodul care a început să mi se formeze în gât, închid ușile șifonierului, împing cu piciorul valiza goală sub pat – încă nu m-am hotărât unde aș putea să o depozitez – și mă întind în pat cu cartea în mână. Îmi dau seama de greșeala făcută abia după ce Elizabeth îl revede pe Darcy în Derbyshire și o rază de soare îmi încălzește obrazul. E șapte dimineața și în mai puțin de o jumătate de oră trebuie să ies pe ușă, dacă vreau să ajung la primul curs. Îmi dau seama că primul cuvânt pe ziua de astăzi a fost o înjurătură, în loc să mă bucur că în sfârșit e soare. Știu că nu o să mai am parte de așa ceva mult timp, deja

e ceva uimitor pentru septembrie în Shertonville. Îmi trec peria prin părul ciufulit în fața oglinzii și constat că nu arăt așa de rău precum mă așteptam. Sunt foarte palidă, dar încă nu am cearcăne, așa că puțin rimel și un luciu de buze sigur vor rezolva problema expresiei mele fantomatice. În douăzeci de minute sunt gata să ies pe ușă.

Autobuzul tocmai oprește în stația din fața căminului. Este linia trei și nu sunt foarte sigură dacă duce la facultate. Nu am altă opțiune și alerg cât mă țin picioarele, apoi urc la limită în autobuzul deja plin ochi. După douăzeci și cinci de minute de oprit în stații și ocolit prin tot orașul, deja intru în panică. În dreapta mea, pe scaun, stă o doamnă ținând în mână un ziar pe care nu-l citește. Vreau să o întreb dacă linia 3 duce într-adevăr unde vreau eu să ajung, dar când observă că mă întorc spre ea, își afundă nasul în hârtia mototolită a ziarului și mă ignoră. Aș vrea să îi complimentez abilitatea de a citi scrisul cu susul în jos, însă îmi ascund zâmbetul și privesc în altă parte. În stânga mea e un băiat înalt și brunet, care tocmai își scoate căștile din urechi. Nimic din ținuta lui nu îl recomandă ca o persoană sociabilă, pare mai degrabă arogant și ceva din aerul pe care îl emană mă neliniștește. Poartă un hanorac cu glugă și mă întreb dacă nu cumva căștile și gluga din cap sunt modul lui de a împiedica lumea să i se adreseze. Îmi fac curaj și îl abordez direct, fără să îi dau ocazia să mă ignore.

— Hei, ai idee câte stații mai avem până la Facultatea de Științe Sociale și Umane? Mergem deja de aproape o jumătate de oră...